

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **P. K.**, narozen X
bytem X
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, čj. KUKHK-7983/DS/2016/SR

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 14. 4. 2016, čj. KUKHK-7983/DS/2016/SR, a rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 8. 1. 2016, čj. PD/11360/2015/OD-VR/Pe, sp. zn. PD/458/2015/OD-VR/Pe, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 1. 2016, čj.

PD/11360/2015/OD-VR/Pe, sp. zn. PD/458/2015/OD-VR/Pe, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 8 písm. a) a § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti. Uvedl, že žalobce byl uznán vinným z přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 a § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Těchto přestupků se měl dopustit z nedbalosti tím, že
 - dne 9. 8. 2015 v 00:48 hodin řídil v obci Horní Lánov, okr. Trutnov, osobní vozidlo tovární značky BMW 316 I CG11, registrační značky X, přičemž lustrací v evidenci bylo zjištěno, že toto vozidlo nemá platnou technickou kontrolu, platnost technické kontroly skončila dne 2. 7. 2015,
 - dne 17. 9. 2015 v 13:58 hodin na silnici č. III/32551, v ulici Dělnická, v obci Vrchlabí, okr. Trutnov, u domu čp. 831, při směru jízdy od centra obce Vrchlabí na obec Kunčice nad Labem, porušil obecnou úpravu pravidel silničního provozu, danou zákonem o silničním provozu, když řídil soupravu vozidel složenou z osobního motorového vozidla tovární značky BMW 316 I, registrační značky X, a přívěsu za osobní automobil tovární značky Velorex Ape-600, registrační značky X, přičemž jel rychlostí 69 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod., mu tedy jako nejnižší rychlost byla naměřena rychlost jízdy 66 km/hod., čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy vozidla v obci 50 km/hod. o 16 km/hod. Při kontrole nepředložil hlídce Policie České republiky řidičský průkaz. Kontrolou přívěsu bylo zjištěno, že na přívěsu nesvítí brzdová světla.
3. V reakci na odvolací námitky týkající naměřené rychlosti žalovaný podrobně popsal údaje zachycené na fotografii (záznamu o přestupku), včetně poznámky, v níž je uvedeno čj. KRPH-88540/PŘ-2015-051006, údaj o tom, kdo prováděl měření a že měřeno bylo v souladu s návodem k obsluze. Vyjádřil se k použití úředních záznamů k prokazování stíhaného jednání s odkazem na judikaturu a má zato, že v předmětném případě postačují podklady obsažené ve spise. Uvedl, že nepochybuje o pravdivosti tvrzení, které je uvedeno v úředním záznamu (žalobce rozporuje pouze naměřenou rychlost), neboť policisté jakožto úřední osoby vykonávali pouze svoje pracovní úkoly a nebylo zjištěno, že by měli na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem. Má tedy za to, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce se předmětných přestupků dopustil.
4. Žalovaný připomněl, že správní orgán I. stupně při zjišťování skutkového stavu překročení rychlosti vycházel jednak z Oznámení přestupku Policie České republiky ze dne 8. 10. 2015, čj. KRPH-88540-1/PŘ-2015-051006, Oznámení přestupku sepsaném na místě, úředního záznamu ze dne 8. 10. 2015, záznamu přestupku ze software silničního radarového rychloměru a ověřovacího listu č. 216/14 radarového rychloměru RAMER 7CCD. Má za to, že tyto důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového

stavu věci, že přestupek je v daném případě bezpečně prokázán a že naměřenou rychlost nelze zpochybňovat. Zásadním důkazem v uvedené přestupkové věci je fotometrický záznam z měřicího zařízení, které je certifikováno a kalibrováno k měření rychlosti, jak je doloženo ověřovacím listem založeným ve spise. Žalobce byl následně po změření zastaven hlídkou Policie ČR, policisté měli vozidlo neustále na dohled a po zastavení vozidla byl řidič, který jel ve vozidle sám, požádán o předložení dokladů potřebných při řízení motorového vozidla, totožnost řidiče byla řádně ověřena dle předložených dokladů.

5. K námitce žalobce, resp. jeho zmocněnce, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, konkrétně, že měření bylo provedeno v zatáčce, která má zakřivení větší, než návodem k obsluze povolené, a že podle dominant na fotografii určil (vypočetl) úhel odklonu měřicího zařízení, který není v toleranci předepsané výrobcem, žalovaný konstatoval, že vyhodnotil snímek radarového měřiče za pomoci „Pomůcky pro vyhodnocení měření“ vydané dne 28. 7. 2014 výrobcem předmětného radaru, a že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Dle názoru žalovaného vyjádření zmocněnce žalobce neprokazuje nesprávné měření, neboť zpracovatele nelze charakterizovat jako osobu kompetentní, resp. osobu, která prokázala odborné znalosti dané problematiky. Zmocněnec není osobou, které by ČMI vydal nějaký dokument osvědčující personální odbornou způsobilost pro měření rychlosti, ani jinou způsobilost metrologa. Pokud jde o správnost měření rychlosti rychloměrem, je podle žalovaného kompetentní se k této otázce vyjadřovat pouze výrobce měřidla nebo soudní znalec z oboru metrologie. Vyjádření zmocněnce žalobce označil za účelové, na základě něhož nelze zpochybnit správnost měření. Naopak za zcela věrohodný považuje důkaz Záznam o přestupku s naměřenou rychlostí předmětnému vozidlu, kterou měřila odborně způsobilá osoba. Žalovaný uvedl, že z pozice vozidla na snímku - listu č. 31 (snímek měřiče) lze konstatovat, že v daném případě byla nastavena správná volba dosahu svazku radarových paprsků a měřič rychlosti byl i správně ustaven. Měření rychlosti vozidel prováděli policisté z pravé strany, kdy se vozidlo žalobce pohybovalo ve směru k radarovému měřiči, což dokumentuje šipka v levé horní části záznamu. U starších rychloměrů řady RAMER 7M a RAMER 7CCD není ve snímku zobrazován svazek radarových paprsků, jako v případě novějších typů této značky, používá se proto využitelná hodnota ZOOMu v rozmezí 30 - 75 mm. Přesto lze tyto záznamy vyhodnotit podobně jako AD9 či RAMER10 za pomoci šablony. Nejprve se vyznačí prostor pro obě hranice ZOOMu, a pokud je pozice vozidla v obou případech na hranici povolené chyby, bylo vozidlo správně ustaveno. Ze snímku je patrné, že převážná část předmětného vozidla se nachází v odpovídající pozici ve snímku, vyjíždí ze svazku radarových paprsků a jeho konec (posuzovaná část vozidla) se nachází i ve vymezených polích „Začátek prostoru“ a „Konec prostoru“, které ohraničují kolmice vztyčené protnutím šikmých linek prodloužením vybraného svazku. Ze snímku je dále zřejmé, že v radarovém svazku se nenachází žádný předmět nebo překážka, která by mohla způsobit reflexi a měla tak možný vliv na měření.
6. Dále se žalovaný podrobně vyjádřil i k nastavení úhlu radarové hlavičky. Uvedl, že měřič rychlosti typu Ramer 7CCD má osu radarové hlavičky v přesně definované poloze vůči ose kamery, kdy osa hlavičky je nastavena na úhel 22 stupňů, zatímco osa kamery je v úhlu 19 stupňů. Vzájemně nastavené úhly radarové hlavy a kamery nelze měnit, obsluha radaru však musí dodržet rovnoběžnost osy jízdy měřeného vozidla s podélnou osou vozidla, ve kterém je měřicí zařízení zabudováno. V opačném případě by změřený

objekt na snímku nebyl zachycen, nebo by byl zachycen pouze částečně. Rovnoběžnost vozidla s rovnoběžností osy jízdy měřených vozidel dodržena byla, což odpovídá i postavení vozidla ve snímku po jeho vyhodnocení. Pokud jde o zakřivení a spád komunikace, správní orgán uvádí, že pracovní poloha radarové hlavičky, resp. radarového svazku se pohybuje ve výšce 30 až 90 cm a pokud by se měřené vozidlo nacházelo výše nebo níže oproti vozidlu, ze kterého se měření provádí, spád nebo stoupání komunikace nemá vliv na přesnost měření. Docházelo by pouze k výpadkům měření. Dle žalovaného bylo zařízení použito v souladu s návodem k obsluze, což je konstatováno i v poznámce Záznamu o přestupku ze dne 17. 9. 2015, měření rychlosti bylo provedeno osobou oprávněnou k měření rychlosti vozidel ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu.

7. Žalovaný tedy neshledal, že by úvahy, které přednesl zmocněnec žalobce, mohly vnést důvodné pochybnosti do skutkového děje, který byl jednoznačně prokázán. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER 7CCD, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem autorizovaného metrologického střediska K22 ze dne 23. 10. 2014 vydaným pod č. 216/14 s dobou platnosti do 22. 10. 2015. Policista provádějící měření nemůže funkci zařízení nijak ovlivnit, a pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, rychloměr by vůbec rychlost projíždějícího vozidla neznamenal, resp. by měřené vozidlo bylo mimo vyznačený svazek. Žalovaný neshledal ani pochybení ve zvolení stanoviště, resp. výběru místa měření, neboť z leteckých snímků na Google je zřejmé, že se jedná o přímý úsek pozemní komunikace.
8. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. V konkrétní věci bylo postaveno jednoznačně najisto, že vozidlo řízené žalobcem se pohybovalo v době měření takovou rychlostí, jaká mu byla naměřena, a zmocněnci se nepodařilo výstup z měřicího zařízení zpochybnit. Ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v souladu s ustanovením § 52 správního řádu byly provedeny důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem.
9. Dále žalovaný konstatoval, že se žalobce dopustil více přestupků. Dne 9. 8. 2015 řídil vozidlo tovární značky BMW 316 I CG11, registrační značky X, přičemž lustrací v evidenci bylo zjištěno, že vozidlo nemá platnou technickou kontrolu. Platnost technické kontroly skončila dne 2. 7. 2015. Správní orgán I. stupně při dokazování tohoto dopravního přestupku vycházel z karty vozidla X (list č. 23 spisu), kde je v přehledu technických prohlídek uvedeno, že vozidlo mělo platnou pravidelnou technickou kontrolu od 2. 7. 2013 do 2. 7. 2015. Není proto pochybnost o tom, že dne 9. 8. 2015 byla u tohoto vozidla technická kontrola propadlá. Dne 17. 9. 2015 řídil žalobce soupravu vozidel složenou z osobního automobilu tovární značky BMW 316 I, registrační značky X, a přívěsu za osobní automobil zn. Velorex Ape-600, registrační značky X, přičemž při kontrole nepředložil hlídce Policie ČR řidičský průkaz. Při kontrole bylo dále zjištěno, že na přívěsu zn. Velorex Ape-600, registrační značky X nesvítí brzdová světla.
10. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě. Uvedl, že při stanovení výše sankce správní orgán přihlédl mimo jiné ke stupni závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a následkům, kdy se sice přestupek obešel bez jakýchkoliv následků, tedy nebyla způsobena žádná škoda, ale žalobce při jeho spáchání ohrozil život, zdraví a majetek svůj i ostatních účastníků provozu na pozemních

komunikacích. Žalobce přestupky spáchal aktivním jednáním na místě veřejnosti přístupném, k nimž použil dopravní prostředek - osobní motorové vozidlo. Správní orgán při ukládání sankcí přihlédl k polehčujícím okolnostem, zejména ke skutečnosti, že při jízdě motorovým vozidlem nebyla způsobena žádná hmotná škoda. S ohledem na tyto skutečnosti správní orgán uložil sankci pokuty uprostřed zákonného rozpětí spáchaných přestupků. Žalovaný připomněl, že se v tomto případě se jednalo o více spáchaných skutků a byla aplikována zásada absorpční zakotvená v § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pro ukládání trestu za souběh přestupků.

11. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona

12. Dle žalobce žalovaný nevypořádal řádně jeho námitky, které v řízení uplatnil, proto nezjistil dostatečně skutkový stav. Konkrétně šlo o námitku, že měření rychlosti bylo provedeno v zatáčce (nikoliv přímém úseku komunikace), přičemž návod k obsluze rychloměru zakazuje měřit v zatáčce, neboť tím dochází ke zkreslení naměřené rychlosti. Žalovaný se touto s námitkou nevypořádal, neboť jeho vypořádání směřovalo k převýšení silnice, nikoliv k její přímosti či zakřivenosti. Absence řádného vypořádání námitek prostřednictvím k tomu relevantních argumentů přitom představuje vadu rozhodnutí, pro kterou soud rozhodnutí zruší. Na podporu toho žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008-109.
13. Žalobce dále vznesl námitku, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, když nebyl zachován návodem předepsaný úhel měření. Tvrdil, že návod k obsluze umožňuje měřit toliko pod úhlem radarové hlavy $22^\circ \pm 1^\circ$, a předložil výpočet, že bylo měřeno pod větším úhlem. Žalovaný nijak nezpochybnil správnost jeho výpočtů a pouze konstatoval, že tvrzení žalobce je „zcela účelové“, dle žalobce však byla jeho argumentace zcela korektní. Jestliže žalovaný odmítl tuto námitku s tím, že žalobce není osobou kompetentní k provedení takového výpočtu, nepovažuje takové vypořádání námitek za dostačující, neboť žalovaný sám nemá dostatečné odborné znalosti k posouzení měření a měl proto vyžádat odborný posudek. Pokud žalovaný poukázal na skutečnost, že rychloměr byl obsluhován proškolenými policisty, kteří jsou věrohodní a nemají na věci zájem, žalobce namítl, že postup při měření, který je v souladu s návodem k obsluze, je něco odlišného než věrohodnost či spolehlivost policistů či jimi vypracovaných podkladů. Žalobce namítl i to, že žalovaný neměl právo odkazovat se na „vyhodnocení snímku za pomoci šablony Ramet“, neboť žádné takové hodnocení snímku za použití šablony nebylo provedeno, když o něm neexistuje žádný záznam ve správním spise, a žalobce nebyl ani přizván k tomu, aby se vyhodnocení snímku za použití speciální šablony účastnil. Žalobce má zato, že když rozporoval správnost měření, měl žalovaný řízení zastavit nebo ke správnosti provedeného měření předvolat svědky za účelem zjištění, jak policisté ustavili vozidlo, neboť vypočtený úhel napovídá tomu, že vozidlo nebylo ustaveno řádně. Tvrzení žalovaného ohledně správnosti měření nejsou dle žalobce nijak prokázána a nemají oporu v důkazech, neboť během řízení nebylo zjištěno, jakým způsobem zasahující policisté postupovali při obsluhování

rychloměru. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, čj. 6 As 187/2014-62 a ze dne 22. 8. 2013 čj. 1 As 45/2013-37.

Přestupky dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona

14. Žalobce namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu není srozumitelný, neboť v něm není uvedeno, jakého protiprávního jednání se měl žalobce dopustit. Dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Toto ustanovení pak odkazuje na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášku č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění vyhlášky č. 100/2003 Sb. Z výroku rozhodnutí se však nepodává, kterou z povinností stanovenou v tom kterém zákoně měl žalobce porušit. Takový výrok dle žalobce nelze považovat za zákonný, neboť není dostatečně jasný a určitý. K tomu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2011, čj. 30 Ca 394/99, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 As 25/2013-23, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 9. 4. 2015, čj. 60 A 10/2014-33 a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2015, čj. 17A 48/2014-44, z nichž lze dovodit, že z výroku musí jasně a určitě vyplývat, kterým jednáním bylo porušeno které ustanovení právní normy, obsahuje-li skutková podstata přestupku tzv. blanketní dispozici, což je právě případ jak údajného přestupku spočívajícího v užití vozidla v neodpovídajícím technickém stavu, neboť se jedná o přestupek řešený v rámci sběrné skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona.
15. Dle žalobce se ani z odůvodnění rozhodnutí nepodává, která jednání vedla ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce neprokázal technickou způsobilost vozidla dle ustanovení § 37 zákona č. 56/2001 Sb., avšak správní orgán neuvedl, které konkrétní ustanovení měl žalobce porušit a jakým jednáním. Ustanovení § 37 obsahuje další odkazující normu, která má stanovit povinnost řidiče, tato norma však nebyla správním orgánem předložena ani v odůvodnění rozhodnutí. Není tedy zřejmé, dle jakého ustanovení měl žalobce povinnost prokázat technický stav vozidla a dle jakého ustanovení jakého zákona mělo být protiprávním jednáním to, že mu údajně na přívěsu nesvítily brzdová světla. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1277/2013.
16. Napadené rozhodnutí je dále nesrozumitelné i z důvodu, že z něj není zřejmé, kterého přestupku se měl žalobce dopustit kterým konkrétním jednáním. V jedné části výroku rozhodnutí je uvedeno, že byl žalobce uznán vinným z přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. V další části výroku jsou pak souhrnně uvedena jednání, kterými měl naplnit výše uvedené skutkové podstaty, aniž by však bylo zřejmé, kterým jednáním měl naplnit kterou skutkovou podstatu. K tomuto žalobce odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, čj. 41 A 58/2014-31.

17. Dle žalobce nebylo ani prokázáno, že se jízdy s vozidlem, které nemělo platnou technickou kontrolu, dopustil v období, kdy ji neměl. Toto nevyplývá ani z fotografií, které jsou nečitelné, a nelze z nich rozpoznat ani údaj uvedený na nálepce. Žalobce popírá, že se jízdy v technicky nezpůsobilém vozidle dopustil dne 9. 8. 2015. Tento závěr vyplývá z úředních záznamů, které k prokázání viny žalobce nemohou postačovat. Ani výpis z technické kontroly není použitelným důkazem, neboť neprokazuje, kdy měl být žalobce kontrolován, což je nutné postavit najisto.
18. Z rozhodnutí dále není zřejmé, které ustanovení zákona měl žalobce porušit, jestliže měl řídit vozidlo s přívěsem, kterému nesvítla brzdová světla. Žalobce však popírá spáchání tento přestupek, ve spise neexistuje žádný důkaz o tom, že by brzdová světla nesvítla. Dokazování přitom nemůže spočívat toliko na úředních záznamech.
19. Není pravdou a nebylo prokázáno ani to, že by se žalobce dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona tím, že by u sebe neměl řidičský průkaz. Žalobce namítá, že žalovaným citované ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu neexistuje. Zákon o silničním provozu obsahuje ustanovení § 6 odst. 7, dle kterého řidič musí mít u sebe řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, průkaz profesní způsobilosti řidiče nebo obdobný doklad. Z ustanovení § 6 odst. 8 téhož zákona pak vyplývá, že má řidič vozidla povinnost předložit doklady dle odstavce 7 na výzvu policisty. Žalobce u sebe při silniční kontrole řidičský průkaz měl, a proto se nemohl dopustit přestupku dle ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) cit. zákona. Žalobce uvedl, že nebyl policisty vyzván k tomu, aby řidičský průkaz předložil, a proto se nemohl dopustit ani přestupku podle ustanovení § 6 odst. 8 silničního zákona. Dokazování přitom nemůže spočívat toliko na úředních záznamech.

Nezjištění formy zavinění

20. Žalobce namítl, že nebyla zjištěna ani prokázána forma zavinění, kterou se měl předmětných přestupků dopustit. Správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, že „porušil z nedbalosti ustanovení § 5 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 8 písm. a), úmyslně ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb.“. Nikde v rozhodnutí však nepředložil žádné úvahy, kterými dospěl k tomuto závěru. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76. Správní orgán prvého stupně se zaviněním nezabýval vůbec, žalovaný pak uvedl opis ustanovení § 3 a § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a výklad týkající se zavinění z nedbalosti. V rozhodnutí však absentují úvahy ohledně formy zavinění vztahující se ke všem konkrétním jednáním žalobce, která byla předmětem správního řízení. Jedná se tak o nepřezkoumatelné rozhodnutí. Žalovaný napadené rozhodnutí změnil, neboť ve výroku rozhodnutí uvedl, že se žalobce dopustil přestupků pouze ve formě nedbalosti a ne ve formě úmyslu, aniž by odůvodnil, z jakého důvodu tuto změnu učinil.

Absence úvah o uložení sankce

21. Dle žalobce nelze odůvodnění sankce považovat za souladné s požadavky ustanovení § 12 zákona o přestupcích. To obsahuje výčet kritérií, ke kterým je správní orgán povinen v rámci správního uvážení přihlédnout při stanovování druhu a výměry sankce. Správní orgán je tak povinen se při svých úvahách o výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, které jej ke

stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně přezkoumatelné. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, čj. 5 As 51/2007-105, a ze dne 13. 12. 2004, čj. 7 As 43/2004-51. Odůvodnění uložené sankce je proto dle žalobce nedostatečné, neboť zde absentuje jakákoli aplikace předmětných kritérií na konkrétní případ žalobce. Žalovaný pak toto rozhodnutí potvrdil, aniž by vadu napravil. Správní orgán rovněž uložil sankci podle některého ze spáchaných přestupků, aniž by přednesl přezkoumatelnou úvahu o tom, který z přestupků považuje za nejzávažnější a z jakého důvodu. Ani žalovaný tuto vadu neodstranil a neuvedl, který z přestupků má být nejzávažnějším a dle kterého tedy byla uložena sankce.

22. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zrekapituloval, které důkazní prostředky byly použity k objasnění skutkového stavu. Má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
24. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku ze dne 3. 8. 2015, čj. KRPH-76624/PŘ-2015-051018, a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, územní odbor Trutnov, obvodní oddělení, vyhotovil dne 25. 8. 2015, příkaz o uložení pokuty za přestupek, ke kterému mělo dojít dne 9. 8. 2015. Proti příkazu podal žalobce odpor, proto následně správní orgán I. stupně žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 4. 11. 2015.
25. Na základě dalšího oznámení přestupku, a to ze dne 8. 10. 2015, čj. KRPH-88540-1/PŘ-2015-051006, a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, územní odbor, dopravní inspektorát, správní orgán I. stupně vyhotovil dne 4. 11. 2015 oznámení o zahájení správního řízení se žalobcem ve věci přestupků, které měly být spáchány dne 17. 9. 2015, a předvolal jej k ústnímu jednání na den 25. 11. 2015. Současně bylo dne 29. 10. 2015 řízení o přestupcích ze dne 9. 8. 2015 a ze dne 17. 9. 2015 sloučeno a nadále o nich vedeno společné řízení.
26. Dne 25. 11. 2015 proběhlo ústní jednání bez přítomnosti žalobce, jednání se zúčastnil pouze jeho zástupce. Při jednání správní orgán provedl důkazy listinami a zástupce žalobce požádal o lhůtu k vyjádření se k projednávaným přestupkům. Vyjádření pak bylo správnímu orgánu doručeno dne 15. 12. 2015. Žalobce, resp. jeho zástupce, v něm namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, protože

bylo provedeno v zatáčce a úhel odklonu záznamového zařízení byl mimo přípustnou toleranci, k čemuž uvedl svůj výpočet.

27. Dne 8. 1. 2016 vydal správního orgánu I. stupně rozhodnutí čj. PD/11360/2015/OD-VR/Pe, sp. zn. PD/458/2015/OD-VR/Pe, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f bod 4 a písm. k) zákona o silničním provozu, kterých se měl dopustit tím, že
 - dne 9. 8. 2015 v 00:48 hodin řídil v obci Horní Lánov, okr. Trutnov, osobní vozidlo tovární značky BMW 316 I CG11, registrační značky X, přičemž toto vozidlo nemělo platnou technickou kontrolu, neboť platnost technické kontroly skončila dne 2. 7. 2015,
 - dne 17. 9. 2015 ve 13:58 hodin na silnici č. III/32551, v ulici Dělnická, v obci Vrchlabí, okr. Trutnov, u čp. 831, při směru jízdy od centra obce Vrchlabí na obec Kunčice nad Labem, porušil obecnou úpravu pravidel silničního provozu, když řídil soupravu vozidel složenou z osobního motorového vozidla tovární značky BMW 316 I, registrační značky X, a přívěsu za osobní automobil tovární značky Velorex Ape-600, registrační značky X, přičemž jel rychlostí 69 km/hod., po zvážení možné odchylky měřicího zařízení rychlostí 66 km/hod., čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy vozidla v obci o 16 km/hod. Při kontrole nepředložil řidičský průkaz a současně bylo kontrolou zjištěno, že na přívěsu nesvítí brzdová světla.
28. Tím měl žalobce dle správního orgánu I. stupně porušit z nedbalosti ustanovení § 5 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 8 písm. a), úmyslně ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
29. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které správnímu orgánu došlo dne 2. 2. 2016, v němž, žádal o zaslání kopie spisu, resp. jeho podstatných částí, a sdělení, kdo bude ve věci rozhodovat. Na výzvu správního orgánu I. stupně k doplnění náležitostí odvolání, je nedoplnil. Následně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
30. Nejprve se krajský soud zabýval námitkami týkajícími se výroku rozhodnutí, neboť je považoval za nejzávažnější a shledal je důvodnými.
31. Předně nutno podotknout, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterým byl žalobce shledán vinným z přestupků podle zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí musí splňovat jednak obecné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu, jednak dle § 77 zákona o přestupcích, tedy musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Na výrok takového rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky, ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého deliktu se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil, a jaká mu za to byla uložena sankce.
32. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí vyslovil, že žalobce je vinen z přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a písm. k)

zákona o silničním provozu, kterých se dopustil dne 9. 8. 2015 a dne 17. 9. 2015, přičemž tyto přestupky popsal pod body 1/ a 2/. Dále uvedl, že tím žalobce porušil z nedbalosti ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. a), úmyslně ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a za to mu uložil pokutu ve výši 2.000 Kč. Žalovaný jako odvolací orgán ve výroku svého rozhodnutí odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil, když v návěti mimo jiné konstatoval, že žalobce se přestupků dopustil z nedbalosti.

33. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se „[f]yzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹“.
34. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se „[f]yzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona“.
35. Dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je „[ř]idič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem“.
36. Dle ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu „[ř]idič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz“.
37. Dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu „[v] obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹“;
38. Z uvedeného je zřejmé, že sběrná skutková podstata obsažená v ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu není popsána konkrétně a v úplnosti slovně, ale citované ustanovení obsahuje normu odkazující na jiné právní ustanovení daného zákona, které stanoví jednotlivé povinnosti řidiče. Správní orgán I. stupně do výroku svého rozhodnutí zahrnul i odkazovaná ustanovení, tj. § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Pokud pak jde o znak skutkové podstaty přestupků dle zmíněného ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu spočívajících v porušení povinností řidiče užít vozidlo, které splňuje technické požadavky stanovené zvláštním právním předpisem, toto ustanovení však obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče, přičemž jaké technické podmínky musí vozidlo užívané řidičem splňovat, je určeno opět prostřednictvím odkazu na jinou právní normu. Norma, na kterou je odkazováno, však již ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně uvedena není, což ani žalovaný svým rozhodnutím nenapravit.
39. V této souvislosti je nutno poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se již zabýval otázkou, zda je nezbytné, aby výrok rozhodnutí o správním deliktu (stejně závěry platí bezpochyby i v případě přestupku) obsahoval ustanovení právního předpisu, kterých bylo použito pro posouzení viny, zejména zda v případě odkazujícího (blanketního) charakteru normy vymezující skutkovou podstatu správního deliktu je nutné uvést i odkazovaná ustanovení, která byla porušena, anebo zda stačí, aby odkazovaná ustanovení byla uvedena v odůvodnění rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46

(všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nsoud.cz), formuloval následující závěry:

40. „I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.
41. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“
42. Při posouzení námitky žalobce, že výrok rozhodnutí správních orgánů je v části nesrozumitelný, neboť z něj nelze zjistit, jakou právní normu, na kterou odkazuje § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu měl porušit, krajský soud vyšel ze shora citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu.
43. Správní orgán I. stupně, byť ve výroku rozhodnutí k přestupkům uvedl i některá z odkazovaných ustanovení, zákonnou povinnost v tomto směru bezezbytku nenaplnil. Ve výroku v rámci právní kvalifikace protiprávního jednání uvedl, že žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (dále § 6 odst. 8 písm. a/ a § 18 odst. 4 cit. zákona). Ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) dále odkazuje na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), a vyhlášku č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění vyhlášky č. 100/2003 Sb. (dále jen „vyhláška č. 341/2002 Sb.“). Tyto odkazované normy však již výrok rozhodnutí neobsahuje, v popisu skutku je pod bodem 1/ (tj. u přestupku ze dne 9. 8. 2015) slovně vyjádřeno, že vozidlo žalobce (identifikováno) nemělo platnou technickou kontrolu, a pod bodem 2/ (tj. u přestupků ze dne 17. 9. 2015) uvedeno souhrnně, že na přívěsu nesvítily brzdová světla, že žalobce při kontrole nepředložil řidičský průkaz a že překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy vozidla v obci o 16 km/hod.
44. V odůvodnění rozhodnutí orgán I. stupně rozlišil, že u přestupku pod bodem 1/ (tj. ze dne 9. 8. 2015 - zjištění neplatné technické kontroly u vozidla, strana 3 - 4 rozhodnutí) žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a ustanovení § 37 zákona č. 56/2001 Sb., když při silniční kontrole uvedeného dne neprokázal technickou způsobilost vozidla k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným zákonem č. 56/2001 Sb. U přestupků pod bodem 2/ (tj. ze dne 17. 9. 2015 - spočívajících v překročení rychlosti, nepředložení řidičského průkazu a nesvítících brzdových světel u přívěsu, strana 4 - 6 rozhodnutí) správní orgán rozlišil, že u překročení rychlosti žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, u nepředložení řidičského průkazu uvedl porušení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním

provozu, u nesvítících světel uvedl porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, které obecně stanoví, že řidič je (kromě dalších povinností) povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

45. Z uvedeného tak vyplývá, že správní orgán I. stupně u přestupků podřazených pod ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, konkrétně u neprokázání platné technické kontroly v odůvodnění rozhodnutí doplnil příslušnou odkazovanou normu a jeho konkrétní ustanovení, neučinil tak však již u zjištění nesvítících brzdových světel u přívěsu. Jestliže v tomto případě z výrokové části neplyne, jakou konkrétní (odkazovanou) normu a jaké její ustanovení žalobce porušil a neplyne to ani z odůvodnění rozhodnutí, jde o takové pochybení, které má za následek nezákonnost rozhodnutí a které vede k jeho zrušení.
46. Výroku rozhodnutí orgánu I. stupně je nutno současně vytknout i to, že za situace, kdy žalobci bylo kladeno za vinu spáchání celkem 4 přestupků (spáchaných ve dvou dnech), není z formulace výroku zcela zřejmé, kterým jednáním porušil to které ustanovení, neboť je právní kvalifikace uvedena ke všem skutkům souhrnně. Tento nedostatek bylo v daném případě sice možné odstranit výkladem ve spojení s odůvodněním rozhodnutí (s výhradou shora), krajský soud však nepovažuje takovouto formulaci výroku ohledně právní kvalifikace vzhledem k vysokým požadavkům kladeným na výrok rozhodnutí za vhodnou ani žádoucí.
47. K námitce žalobce, že ve výroku uvedené ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu neexistuje a že povinnost řidiče mít u sebe příslušné doklady je obsaženo v jiném ustanovení (§ 6 odst. 7 cit. zákona), lze pro úplnost dodat, že se mýlí, když zřejmě zaměnil různá znění zákona o silničním provozu. Ke dni spáchání vytýkaného přestupku totiž ustanovení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu znělo:
48. *„Řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe*
a) řidičský průkaz,
b) osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu²⁾,
c) doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu⁹⁾,
d) doklad o zdravotní způsobilosti, pokud jde o řidiče podle § 87 odst. 3.“
49. Žalobci bylo přitom vytýkáno mimo jiné porušení právě ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. že při silniční kontrole nepředložil řidičský průkaz.
50. Krajský soud musel dále přisvědčit i namítané nepřezkoumatelnosti a v části nesrozumitelnosti správními orgány uvedené formy zavinění u předmětných přestupků.
51. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce porušil z nedbalosti ustanovení § 5 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 8 písm. a) a úmyslně ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Proč a na základě jakých úvah dospěl k závěru o vyšší formě zavinění u porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, však neuvedl. Žalovaný v návětí svého rozhodnutí (na straně 1) uvedl, že se žalobce přestupků dopustil z nedbalosti (tj. všech, když je předtím všechny přestupky specifikoval). V odůvodnění rozhodnutí (strana 15) pak v rozporu s tím uvedl k přestupku ze dne 9. 8. 2015 (týkající se neplatné technické kontroly), že žalobce „... věděl tedy, že svým jednáním ... může ohrozit zájem chráněný zákonem, je zcela nepochybné, že zájem chráněný zákonem

porušil, byl s tím též srozuměn“. Taková formulace však odpovídá zavinění úmyslnému a nikoliv nedbalostnímu, nic dalšího k tomu však již neuvedl. Správní orgán I. stupně přitom zavinění u tohoto přestupku úmyslným neshledal. Rovněž tak u přestupku týkajícího se překročení rychlosti žalovaný poté, co obecně konstatoval, že ke vzniku odpovědnosti postačuje nedbalost, kdežto úmysl tam, kde je to výslovně stanoveno, následně pouze uvedl, že žalobce „musel vědět o tom, že se nachází v obci, kde je stanovena rychlost max. na 50 km/h., čemuž měl přizpůsobit rychlost jízdy“, naproti tomu správní orgán u tohoto přestupku měl za to, že jde o zavinění úmyslné.

52. Nutno shrnout, že správními orgány takové provedení hodnocení formy zavinění, kdy její vyjádření ve výroku rozhodnutí nekoresponduje s odůvodněním nebo není vyjádřeno zcela jednoznačným způsobem, případně odůvodnění abscentuje zcela, obstat nemůže.
53. Konečně i některé námitky z těch, které směřovaly proti odůvodnění uložené sankce, shledal krajský soud důvodnými.
54. Správní orgán I. stupně ke stanovení sankce v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o přestupcích, přičemž uvedl, že přihlédl k závažnosti přestupku, k čemuž konstatoval, že řízení motorového vozidla bez řádné technické kontroly je hrubým porušením pravidel silničního provozu, současně zopakoval zjištěné okolnosti ohledně data provedení technické kontroly. Za hrubé porušení pravidel silničního provozu správní orgán označil i překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 16 km/h a zopakoval, že žalobce rovněž porušil povinnost řidiče mít při řízení u sebe řidičský průkaz a použil k jízdě přívěs, u kterého nesvítla brzdová světla.
55. Žalovaný ve svém rozhodnutí ke stanovení sankce uvedl, že správní orgán přihlédl mimo jiné ke stupni závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a následkům, kdy se sice přestupek obešel bez jakýchkoliv následků, tedy nebyla způsobena žádná škoda, ale žalobce při jeho spáchání ohrozil život, zdraví a majetek svůj i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích. Uvedl, že žalobce přestupky spáchal aktivním jednáním na místě veřejnosti přístupném a že správní orgán při ukládání sankcí přihlédl k polehčujícím okolnostem, zejména ke skutečnosti, že při jízdě motorovým vozidlem nebyla způsobena žádná hmotná škoda. Dále uvedl, že proto byla uložena sankce pokuty uprostřed zákonného rozpětí spáchaných přestupků a připomněl, že se v tomto případě se jednalo o více spáchaných skutků, a proto byla aplikována absorpční zásada, jejíž principy připomněl. S poukazem na zákonné rozpětí sankce ve smyslu ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu (od 1.500 Kč do 2.500 Kč) uzavřel, že sankce byla stanovena dle zákona tak, aby byl naplněn zájem společnosti přijímaný k ochraně bezpečnosti silničního provozu.
56. Nutno připomenout, že řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích) je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je pak povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a jednoznačně formulovat kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při

ukládání sankce zabývat všemi hledisky, které zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce a že právě uložená výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

57. Byť tedy žalovaný doplnil a částečně tak napravit zcela nedostatečné odůvodnění sankce prvostupňového rozhodnutí, k použité zásadě absorpční, kterou podrobně definoval a popsal, však vůbec neuvedl, jak ji v konkrétním případě aplikoval a jak se tedy ve stanovené výši sankce projevila. V tomto směru tedy shledal krajský soud odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nedostatečné a nepřezkoumatelné.
58. Dalšími žalobními námitkami, v nichž žalobce brojil zejména proti zjištěnému skutkovému stavu věci, se krajský soud již nezabýval, neboť by to mohlo být za dané situace předčasné. Vzhledem k tomu, že se věc vrací až do fáze řízení před správním orgánem I. stupně, nelze vyloučit případné doplnění řízení a následné nové hodnocení věci správními orgány.
59. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Současně zrušil i prvostupňové rozhodnutí, které mu předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť právě to trpí shora uvedenými vadami vedoucími k jeho nezákonnosti, přičemž ani žalovaným nebyly tyto vady odstraněny.
60. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu) po 3.100,- Kč, k tomu má nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci žalobce jako plátcí DPH byla odměna povýšena o hodnotu této daně (§ 14a advokátního tarifu).
61. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. března 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně